

Πρόλογος

Λονδίνο 1843

Dύο νεαρές γυναίκες στέκονταν στο κατώφλι ενός καταστήματος αρωμάτων.

«Πρέπει πραγματικά να μπούμε μέσα;» γκρίνιαξε η πιο κοντούλα από τις δύο καθώς η άλλη κοπέλα την τραβούσε ανυπόμονα από το μανίκι. «Βαριέμαι αφάνταστα σε τέτοια μέρη, Λίλιαν», συνέχισε η κοπέλα μιλώντας με μια επίτεδη αμερικάνικη προφορά, προσπαθώντας να αντισταθεί καθώς η μεγαλύτερη την τραβολογούσε για να μπει στο μισοφωτισμένο κατάστημα. «Βαριέμαι τόσο πολύ να σε περιμένω κι εσύ να στέκεσαι εκεί πέρα και να δοκιμάζεις αρώματα για ώρες ολόκληρες—»

«Ε, τότε, περιμένέ με στην άμαξα μαζί με τον υπηρέτη».

«Μμμ, αυτό είναι ακόμα πιο ανιαρό! Εξάλλου, υποτίθεται ότι δεν πρέπει να σε αφήνω να πηγαίνεις πουθενά μονάχη σου. Αν δεν έρθω μαζί σου, θα βρεις σίγουρα τον μπελά σου!»

Το ψηλότερο κορίτσι χαχάνισε δυνατά, με έναν τρόπο που δεν άρμοζε σε μια δεσποινίδα της σειράς της, καθώς έμπαιναν στο κατάστημα.

«Δεν θες να με κρατήσεις μακριά από μπελάδες, Ντέζι. Αλλά δεν θέλεις να μείνεις εσύ απ' έξω αν εγώ ζήσω κάποια περιπέτεια».

«Τι περιπέτεια μπορεί να έχει κανείς μέσα σ' ένα κατάστημα αρωμάτων!» απάντησε αμέσως μουτρωμένα η Ντέζι.

Ένα χαμηλόφωνο συγκρατημένο γέλιο ήρθε ως απάντηση στη δήλωσή της κάνοντας τα δυο κορίτσια να γυρίσουν απότομα. Πίσω από τον γρατζουνισμένο, φτιαγμένο από ξύλο βελανιδιάς πάγκο που απλωνόταν στη μια πλευρά του μαγαζιού στεκόταν ένας ηλικιωμένος άντρας και τις κοίταζε πίσω από τα γυαλιά του.

«Είστε σίγουρη γι' αυτό που είπατε, δεσποινίς;» ρώτησε χαμογελαστός καθώς τον πλησίαζαν. «Υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ότι τα αρώματα είναι μαγικά. Η ευωδιά κάθε πράγματος είναι ουσιαστικά η πιο αγνή του ουσία. Και υπάρχουν μερικά αρώματα που μπορούν να ξυπνήσουν τα φαντάσματα μιας περασμένης αγάπης ή κάποιας γλυκιάς θύμησης».

«Φαντάσματα!» επανέλαβε η Ντέζι, καθώς τα λόγια του ηλικιωμένου είχαν εξάψει την περιέργειά της.

«Δεν το εννοεί κυριολεκτικά, γλυκιά μου. Ένα άρωμα δεν μπορεί να καλέσει κοντά μας ένα φάντασμα. Και φυσικά, δεν είναι και πραγματικά μαγικό. Είναι ένα μείγμα από διάφορα αρωματικά συστατικά τα οποία ταξιδεύουν στους αισθητήρες της όσφρησης που υπάρχουν στη μύτη σου».

Ο ηλικιωμένος άντρας, ο κύριος Φινέας Νετλ, απόμεινε να κοιτάζει τα κορίτσια με όλο και μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Καμία από τις δύο δεν ήταν όμορφη με τη συμβατική έννοια της λέξης, μολονότι και οι δύο ήταν εντυπωσιακές, με ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα και πυκνά σκούρα μαλλιά και κείνη την ιδιαίτερη γοητεία των χαρακτηριστικών του προσώπου που έχουν από τη φύση τους οι Αμερικανίδες.

«Παρακαλώ», τις προσκάλεσε, δείχνοντας με το χέρι του προς έναν από τους τοίχους που ήταν γεμάτος ράφια, «παρακαλώ, περάστε να θαυμάσετε τα εμπορεύματά μου, δεσποινίδες...»

«Μπόουμαν. Λίλιαν και Ντέζι Μπόουμαν», απάντησε ευγενικά η μεγαλύτερη κοπέλα, ρίχνοντας ένα βλέμμα στην ακριβά ντυμένη ξανθιά κοπέλα την οποία ο κύριος Νετλ φαινόταν να εξυπηρετεί προτού οι δυο τους μπουν στο κατάστημα. Φαινόταν καθαρά ότι προς το παρόν ο κύριος Νετλ δεν είχε τον χρόνο για να ασχοληθεί μαζί τους.

Καθώς η αναποφάσιστη κυρία εξέταζε την ποικιλία από αρώματα τα οποία ο κύριος Νετλ είχε αραδιάσει μπροστά της, οι δυο Αμερικανίδες χάζευαν τις διάφορες κολόνιες, τις αλοιφές και τις κρέμες, τα σαπούνια και όλα εκείνα τα πράγματα που αποτελούν το εμπόρευμα ενός καταστήματος με είδη ομορφιάς. Λάδια για το μπάνιο σε κρυστάλλινα βαζάκια με πώμα, τενεκεδένια κουτιά με μυρωδάτες αλοιφές φτιαγμένες από βότανα, ακόμα και μικρούτσικα κουτάκια με παστίλιες στο χρώμα της βιολέτας για το φρεσκάρισμα της αναπνοής. Τα πιο χαμηλά ράφια φιλοξενούσαν έναν θησαυρό από αρωματικά κεριά και μελάνια, σακουλάκια γεμάτα με άλατα εμποτισμένα με το άρωμα του γαρίφαλου, μπολάκια γεμάτα με ποτ πουρί και βαζάκια με αλοιφές και βάλσαμα. Ο κύριος Νετλ πρόσεξε ότι ενώ η Ντέζι χάζευε όλον εκείνο τον θησαυρό με χαλαρό ενδιαφέρον, η μεγαλύτερη κοπέλα, η Λίλιαν, είχε σταματήσει μπροστά σε μια σειρά από λάδια και εκχυλίσματα αρωμάτων. Τριαντάφυλλο, πλουμέρια, γιασεμί, περγαμόντο και τόσα άλλα. Έπαιρνε τα κεχριμπαρένια μπουκαλάκια, τα άνοιγε προσεκτικά και τα μύριζε με ολοφάνερη ευχαρίστηση. Τελικά, η ξανθιά κυρία, έχοντας αποφασίσει τι ήθελε, αγόρασε το άρωμα της αρεσκείας της και έφυγε. Το καμπανάκι της πόρτας που έκλεινε κουδούνισε χαρωπά πίσω της.

Η Λίλιαν, η οποία είχε γυρίσει προς το μέρος της κυρίας που έφευγε, μουρμούρισε σκεφτική:

«Αναρωτιέμαι γιατί πολλές γυναίκες με ανοιχτόχρωμα μαλλιά μυρίζουν σαν κεχριμπάρι...»

«Εννοείς άρωμα από κεχριμπάρι;» ρώτησε η Ντέζι.

«Όχι, όχι, το δέρμα τους το ίδιο μυρίζει κεχριμπάρι και μερικές φορές μέλι...»

«Τι εννοείς;» ξαναρώτησε η κοπελίτσα γελώντας ξαφνιασμένη. «Οι άνθρωποι δεν έχουν καμιά μυρωδιά, εκτός φυσικά αν χρειάζονται ένα καλό μπάνιο».

Οι δυο τους κοιτάχτηκαν με έκπληξη.

«Και βέβαια έχουν τη δική τους μυρωδιά!» απάντησε η Λίλιαν. «Ο καθένας έχει τη δική του μυρωδιά... Μη μου πεις ότι δεν το έχεις προσέξει ποτέ! Το δέρμα τους μυρίζει σαν πικραμύγδαλο, ή σαν βιολέτα, ενώ άλλοι...»

«Άλλοι έχουν μια ευωδιά που μοιάζει με δαμάσκηνο, ή σαν χυμός από χουρμάδες, ή ακόμα και σαν φρεσκοκομμένο χορτάρι», σχολίασε ο κύριος Νετλ.

Η Λίλιαν του έριξε μια γρήγορη ματιά και απάντησε με ένα χαμόγελο γεμάτο ικανοποίηση: «Ακριβώς!»

Ο κύριος Νετλ έβγαλε τα γυαλιά του και τα σκούπισε με προσοχή καθώς στο μυαλό του στριφογύριζε ένα σμήνος από ερωτήσεις. Ήταν άραγε δυνατόν; Μήπως αυτό το κορίτσι μπορούσε πραγματικά να διακρίνει το εσωτερικό άρωμα ενός ανθρώπου; Εκείνος, ναι, εκείνος μπορούσε να διακρίνει κάτι τέτοιο, αλλά αυτό ήταν ένα σπάνιο δώρο, όχι φυσικά ένα δώρο που θα μπορούσε να κατέχει μια γυναίκα.

Χωρίς να γνωρίζει όλα αυτά που σκεφτόταν ο κύριος Νετλ, η Λίλιαν έβγαλε από το κεντημένο με χάντρες τσαντάκι που κρεμόταν από τον καρπό της ένα διπλωμένο χαρτάκι και το έτεινε προς τον ηλικιωμένο κύριο.

«Έχω εδώ μια φόρμουλα για ένα άρωμα», του είπε, δίνοντάς

του το χαρτάκι, «παρόλο που δεν είμαι σίγουρη για τις σωστές αναλογίες των συστατικών. Μήπως θα μπορούσατε να μου το ετοιμάσετε, παρακαλώ;»

Ο κύριος Νετλ πήρε το χαρτί και διάβασε τη λίστα.

«Ασυνήθιστος συνδυασμός», σχολίασε με τα γκριζωπά του φρύδια ανασηκωμένα ελαφρά. «Αλλά πολύ ενδιαφέρον παρ' όλα αυτά. Σίγουρα θα είναι πολύ ωραίος, πιστεύω». Κι ύστερα, κοιτώντας τη με έντονο ενδιαφέρον, ρώτησε: «Μήπως μπορώ να ρωτήσω πού βρήκατε αυτή τη φόρμουλα, δεσποινίς Μπούουμαν;»

«Μόνη μου τη σκέφτηκα», απάντησε εκείνη με ένα χαμόγελο που απάλυνε τα χαρακτηριστικά της. «Προσπάθησα να σκεφτώ ποιο άρωμα θα ταίριαζε στη δική μου ιδιοσυγκρασία. Παρόλο που, όπως σας είπα, δυσκολεύομαι να υπολογίσω τις αναλογίες».

Κατεβάζοντας το βλέμμα για να κρύψει τις σκέψεις του, ο κύριος Νετλ διάβασε τη φόρμουλα για ακόμα μία φορά. Συχνά πελάτες του έρχονταν ζητώντας του να τους φτιάξει ένα άρωμα το οποίο θα είχε ως βάση κάποια χαρακτηριστική ευωδιά, όπως τη μυρωδιά του τριαντάφυλλου ή τη μυρωδιά της λεβάντας, αλλά κανένας μέχρι τότε δεν του είχε φέρει μια λίστα σαν κι αυτή. Το πιο ενδιαφέρον σ' αυτή την περίπτωση ήταν το γεγονός ότι η επιλογή των αρωμάτων, αν και ασυνήθιστη, ήταν ιδιαίτερα αρμονική. Ίσως όμως η κοπέλα να είχε καταφέρει να διαλέξει αυτό τον ιδιαίτερο συνδυασμό τυχαία.

«Δεσποινίς Μπούουμαν», είπε γεμάτος περιέργεια για το μέχρι πού θα έφταναν οι ικανότητές της, «μου επιτρέπετε να σας δείξω μερικά από τα αρώματά μου;»

«Μα και βέβαια», ήρθε η χαρούμενη απάντηση της Λίλιαν, που βιάστηκε να έρθει πιο κοντά στον πάγκο, όπου ο κύριος Νετλ παίρνοντας ένα μικρό κρυστάλλινο βαζάκι έριξε λίγο από το διάφανο γυαλιστερό περιεχόμενό του σε ένα μαντίλι. «Μα τι κάνετε εκεί;» τον ρώτησε.

«Δεν πρέπει ποτέ να εισπνέουμε ένα άρωμα κατευθείαν από το μπουκάλι του», της εξήγησε ο κύριος Νετλ. «Πρέπει να το αφήνουμε να αεριστεί, να εξατμιστεί το οινόπνευμα... και μετά αυτό που θα μείνει θα είναι η αληθινή ευωδιά του. Δεσποινίς Μπούουμαν, ποιες ευωδιές μπορείτε να ανιχνεύσετε σ' αυτό το άρωμα;»

Χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια ακόμα και για τους πιο έμπειρους αρωματοποιούς για να ξεχωρίσουν τα συστατικά ενός αναμειγμένου αρώματος... λεπτά, ακόμα και ώρες επαναλαμβανόμενων εισπνοών για να διακρίνουν ένα συστατικό κάθε φορά.

Η Λίλιαν χαμήλωσε το κεφάλι της κι έφερε το μαντίλι στη μύτη της για να μυρίσει το άρωμα. Χωρίς να διστάσει, αράδιασε στον έκπληκτο κύριο Νετλ τα συστατικά του αρώματος με την ευκίνητη φινέτσα που ένας πιανίστας εκτελεί κλίμακες για εξάσκηση: «Ανθοί πορτοκαλιάς... ανθοί νεραντζιάς... σπέρμα φάλαινας και... βρύα;» Σταμάτησε να μιλά για μια στιγμή. Οι βλεφαρίδες της υψώθηκαν αποκαλύπτοντας τα βελούδινα καστανά μάτια της. «Βρύα σε άρωμα;»

Ο κύριος Νετλ απόμεινε να την κοιτά έκπληκτος. Η ικανότητα ενός μέσου ανθρώπου να αναγνωρίζει τα συστατικά μιας σύνθετης μυρωδιάς είναι εξαιρετικά περιορισμένη: μπορεί ίσως να αναγνωρίσει ένα βασικό συστατικό όπως είναι το άρωμα του τριαντάφυλλου, ή του λεμονιού, ή της μέντας, όμως το να αναγνωρίσει τα στρώματα και τη φινέτσα ενός ιδιαίτερου αρώματος ήταν σίγουρα κάτι πέρα από τις δυνατότητες των περισσότερων ανθρώπων.

Καθώς άρχισε να συνέρχεται από την έκπληξή του, ο κύριος Νετλ χαμογέλασε αχνά με την ερώτησή της. Η αλήθεια ήταν πως πολλές φορές ο ίδιος προσπαθούσε να διανθίσει τα αρώματά του με περίεργες νότες, οι οποίες τους έδιναν βάθος και ιδιαίτερη υφή, αλλά κανένας μέχρι τότε δεν είχε καταφέρει να μαντέψει κανένα από αυτά τα συστατικά. «Οι αισθήσεις αρέσκονται στην

πολυπλοκότητα, στις κρυμμένες εκπλήξεις... Να, εδώ, δοκιμάστε ακόμα ένα».

Έσταξε μερικές σταγόνες από ένα άλλο άρωμα σε ένα καθαρό μαντίλι.

Η Λίλιαν επανέλαβε την ίδια διαδικασία με την ίδια θαυμαστή ευκολία:

«Περγαμόντο... υάκινθος... λιβάνι». Για μια στιγμή δίστασε, κι ύστερα, εισπνέοντας ξανά βαθιά, άφησε την πλούσια ευωδιά να γεμίσει τους πνεύμονές της. Ένα αχνό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη της. «Και μια πρέζα καφές».

«Καφές;» αναφώνησε η αδελφή της η Ντέζι κι έσκυψε για να μυρίσει το άρωμα στο μπουκαλάκι που κρατούσε ακόμα ο κύριος Νετλ. «Σίγουρα δεν υπάρχει ίχνος μυρωδιάς καφέ εδώ».

Η Λίλιαν έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον κύριο Νετλ και αυτός χαμογέλασε επιβεβαιώνοντας αυτό που είχε πει προηγουμένως το κορίτσι.

«Κι όμως, περιέχει και καφέ», απάντησε φανερά έκπληκτος και συνέχισε κουνώντας το κεφάλι του με θαυμασμό: «Έχετε ένα έμφυτο χάρισμα, δεσποινίς Μπόουμαν».

«Φοβάμαι ότι είναι ένα χάρισμα που δεν βοηθά καθόλου όταν ψάχνεις για σύζυγο», απάντησε χαριτολογώντας η κοπέλα, ανασηκώνοντας ταυτόχρονα τους ώμους της. «Αλλά είναι θέμα τύχης ότι έχω ένα τόσο άχρηστο ταλέντο. Ίσως θα ήταν προτιμότερο να έχω ωραία φωνή ή να είμαι όμορφη. Όπως λέει και η μητέρα μου, δεν είναι και πολύ ευγενικό για μια κυρία να μπορεί να μυρίζει διάφορα πράγματα».

«Όχι βέβαια στο κατάστημά μου», της απάντησε με ένα γελάκι ο κύριος Νετλ.

Για ώρα η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από τις μυρωδιές έτσι ακριβώς όπως άλλοι άνθρωποι θα συζητούσαν για τους

πίνακες που θα είχαν δει σε ένα μουσείο: τη γλυκιά, ακαθόριστη μυρωδιά της ζωντάνιας που αναδύεται στα δάση μετά από μερικές μέρες βροχής, την ανάλαφρη ευωδιά που έχει το θαλασσίνο αγέρι, την πλούσια πικάντικη γήινη μυρωδιά της τρούφας, την αιφιά μυρωδιά που έχει το χιόνι κάτω από έναν ξάστερο ουρανό. Η Ντέζι, που έχασε πολύ γρήγορα το ενδιαφέρον της για τη συζήτηση, άφησε την αδελφή της και τον κύριο Νετλ και άρχισε να περιφέρεται μέσα στο κατάστημα, κοιτώντας τα ράφια με τα καλλυντικά. Άνοιξε ένα κουτί με πούδρα, το περιεχόμενο του οποίου την έκανε να φταρνιστεί δυνατά, κι ύστερα παίρνοντας ένα κουτί με παστιλίες άρχισε να τις μασουλά με θόρυβο.

Καθώς η συνομιλία συνεχίστηκε, ο κύριος Νετλ έμαθε ότι ο πατέρας των κοριτσιών ήταν ιδιοκτήτης μιας επιχείρησης στη Νέα Υόρκη που παρήγε αρώματα και σαπούνια. Από τις περιστασιακές επισκέψεις της στο εργαστήριο και τα εργοστάσια της εταιρείας, η Λίλιαν είχε αποκτήσει μια στοιχειώδη γνώση των αρωμάτων και της ανάμειξης. Είχε ακόμα βοηθήσει να φτιαχτεί ένα άρωμα για ένα από τα σαπούνια των Μπόουμαν. Η εκπαίδευσή της ήταν ανύπαρκτη, αλλά ήταν προφανές για τον κύριο Νετλ ότι η κοπέλα είχε μεγάλο χάρισμα. Ωστόσο, ένα τέτοιο ταλέντο θα πήγαινε για πάντα χαμένο λόγω του φύλου της.

«Δεσποινίς Μπόουμαν», είπε, «έχω ένα άρωμα που θα ήθελα να σας δείξω. Θα είχατε την καλοσύνη να περιμένετε εδώ, μέχρι να το φέρω από το πίσω μέρος του καταστήματος;»

Νιώθοντας έντονη περιέργεια, η Λίλιαν έγνεψε καταφατικά. Ακούμπησε χαλαρά τους αγκώνες της στον πάγκο ενώ ο κύριος Νετλ εξαφανιζόταν πίσω από μια κουρτίνα που οδηγούσε από το κατάστημα προς την αποθήκη στο πίσω μέρος. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο με τετράδια στα οποία υπήρχαν διάφορες συνταγές, οι τύποι για την κατασκευή διαφόρων αρωμάτων, ντουλάπια με αποστάγματα,

εκχυλίσματα και βάμματα, ράφια με διάφορα σκεύη και χοάνες, φιάλες ανάμειξης και δοχεία μέτρησης – όλα απαραίτητα για τη δουλειά του. Στο ψηλότερο ράφι υπήρχαν μερικοί υφασματοδόετοι τόμοι αρχαίων ελληνικών και παλαιών γαλλικών κειμένων για την τέχνη της αρωματοποιίας. Ένας καλός αρωματοποιός ήταν και αλχημιστής και καλλιτέχνης, αλλά κυρίως μάγος.

Ανεβαίνοντας σε μια ξύλινη σκαλίτσα, ο κύριος Νετλ πήρε ένα μικρό κιβώτιο από ξύλο πεύκου από το πιο ψηλό ράφι και κρατώντας το προσεκτικά το έφερε στο μπροστινό μέρος του καταστήματος, όπου το τοποθέτησε με προσοχή στον πάγκο. Και οι δυο αδελφές τον παρακολούθησαν προσεκτικά καθώς εκείνος άνοιξε τον μικροσκοπικό μπρούντζινο μεντεσέ για να αποκαλύψει ένα μικρό μπουκαλάκι σφραγισμένο με νήμα και κερί. Τα δεκατέσσερα γραμμάρια του σχεδόν άχρωμου υγρού ήταν η πιο δαπανηρή ουσία που είχε ποτέ αποκτήσει ο κύριος Νετλ.

Ανοίγοντας το μπουκαλάκι, ο ηλικιωμένος άντρας έσταξε μία πολύτιμη σταγόνα σε ένα μαντίλι και το πρόσφερε στη Λίλιαν. Η πρώτη εισπνοή τής άφησε μια ελαφρά, ήπια και σχεδόν ανεπαίσθητη αίσθηση. Όμως, καθώς το άρωμα ταξίδευε πιο βαθιά στη μύτη της, η μυρωδιά άφησε ένα εκπληκτικά ευχάριστο άρωμα, κι όταν πια η αρχικά έντονη ευωδιά ξεθύμανε, αυτό που απόμεινε ήταν μια ιδιαίτερα γλυκιά οσμή.

Η Λίλιαν τον κοίταξε πάνω από την άκρη του μαντλιού με ειλικρινή περιέργεια.

«Τι είναι αυτό;»

«Μια σπάνια ορχιδέα που εκπέμπει το άρωμά της μόνο τη νύχτα», απάντησε ο κύριος Νετλ. «Τα πέταλά της είναι ολόλευκα, πολύ πιο ντελικάτα από τα πέταλα του γιασεμιού. Η μυρωδιά τους είναι αδύνατον να εξαχθεί με θέρμανση των ανθέων – είναι πολύ εύθραυστα».

«Τότε, με κρύα απόσταξη;» αναρωτήθηκε η Λίλιαν αναφερόμενη στη διαδικασία κατά την οποία τα πέταλα των λουλουδιών μουσκεύονται σε άοσμες στρώσεις λίπους μέχρι το άρωμά τους να απορροφηθεί από το λίπος, και στη συνέχεια με τη χρήση ενός διαλύτη με βάση το αλκοόλ εξαγεται το καθαρό άρωμα.

«Ναι».

Η Λίλιαν μύρισε ακόμα μία φορά το εξαιρετικό άρωμα.

«Ποιο είναι το όνομα αυτής της ορχιδέας;»

«Κυρία της Νύχτας!»

Το όνομά της προκάλεσε ένα αμυδρό χαμόγελο στην Ντέζι.

«Αυτό μοιάζει με τον τίτλο ενός από τα μυθιστορήματα που η μητέρα μου μου έχει απαγορεύσει να διαβάζω».

«Θα πρότεινα να χρησιμοποιήσω τη μυρωδιά της ορχιδέας στη θέση της λεβάντας στη φόρμουλά σας, δεσποινίς», δήλωσε ο κύριος Νετλ. «Πιο δαπανηρή ίσως, αλλά, κατά τη γνώμη μου, θα ήταν η τέλεια βάση, ειδικά αν θέλετε να χρησιμοποιήσουμε το κεχριμπάρι ως σταθεροποιητικό».

«Πόσο πιο ακριβό;» ρώτησε η Λίλιαν, κι όταν εκείνος είπε την τιμή, τα μάτια της γούρλωσαν. «Ω καλέ μου Θεέ, αυτό είναι περισσότερο από το βάρος του σε χρυσό».

Ο κύριος Νετλ σήκωσε το μικρό μπουκάλι στο φως: το υγρό έλαμψε και τρεμόπαιξε, αστραφτερό σαν διαμάντι.

«Η μαγεία δεν είναι ποτέ φθηνή, φοβάμαι».

Η Λίλιαν γέλασε, με το βλέμμα της καθηλωμένο στο μπουκαλάκι:

«Μαγεία», μουρμούρισε.

«Αυτό το άρωμα θα κάνει τα μάγια αληθινά», επέμεινε ο άντρας χαμογελώντας. «Στην πραγματικότητα, θα προσθέσω ένα μυστικό συστατικό για να ενισχύσω το άρωμά του».

Γοητευμένη, αλλά όχι απόλυτα πεπεισμένη για το αποτέλεσμα,

η Λίλιαν συμφώνησε με τον κύριο Νετλ να επιστρέψει αργότερα εκείνη τη μέρα για να πάρει το άρωμα. Πλήρωσε για το κουτάκι με τις παστιλίες της Ντέζι καθώς και για το άρωμα και μαζί με τη μικρότερη αδελφή της βγήκαν από το κατάστημα. Μια ματιά στο πρόσωπο της Ντέζι αποκάλυπτε ότι όσα είχαν πει με τον κύριο Νετλ για μαγικές φόρμουλες και μυστικά συστατικά είχαν εξάψει την πάντα πλούσια φαντασία της μικρότερης αδελφής της.

«Λίλιαν... θα μου επιτρέψετε να δοκιμάσω λίγο από εκείνο το μαγικό άρωμα, έτσι δεν είναι;»

«Δεν μοιράζομαι πάντα τα αρώματά μου μαζί σας;»

«Όχι».

Η Λίλιαν χαμογέλασε. Παρά τον υποτιθέμενο ανταγωνισμό τους και τους περιστασιακούς μικροκαβγάδες τους, οι δυο αδελφές ήταν όχι μόνο οι πιο στενές φίλες, αλλά και απόλυτα αφοσιωμένες η μια στην άλλη. Πολύ λίγοι άνθρωποι στη ζωή της Λίλιαν την είχαν αγαπήσει εκτός από την Ντέζι, η οποία λάτρευε τα πιο άσχημα σκυλάκια, τα πιο ενοχλητικά παιδιά και τα πράγματα που χρειάζονταν να επισκευαστούν ή ήταν εντελώς άχρηστα.

Κι όμως, παρόλο που ήταν πολύ δεμένες, οι δυο τους ήταν εντελώς διαφορετικές. Η Ντέζι ήταν ιδεαλίστρια, ένα ονειρόπολο και λιγάκι άστατο και ευμετάβλητο πλάσμα, του οποίου ο χαρακτήρας εναλλασσόταν ανάμεσα σε παιδική ιδιοσυγκρασία και αξιοπρόσεκτη νοημοσύνη. Η Λίλιαν, από την άλλη, ήταν μια κοπέλα με κοφτερή γλώσσα, η οποία για τους δικούς της λόγους είχε χτίσει ένα φρούριο άμυνας ανάμεσα στον εαυτό της και τον υπόλοιπο κόσμο, μια κοπέλα με έντονο κυνισμό και μια οξεία αίσθηση του χιούμορ. Ήταν έντονα πιστή στον μικρό κύκλο των ανθρώπων που συναναστρεφόταν, κυρίως στις «Τέσσερις Εποχές», όπως αυτοαποκαλούνταν η μικρή ομάδα κοριτσιών που συναντιούνταν σε κάθε χορό και σε κάθε βεγγέρα την προηγούμενη

σεζόν – όλες διαφορετικές μεταξύ τους, σαν τις εποχές του χρόνου, αλλά με έναν πόθο, να τις ζητήσει κάποιος σε χορό και σε... γάμο! Η Λίλιαν, η Ντέζι και οι φίλες τους Άναμπελ Πέιτον και Εβάντζελιν Τζένερ είχαν ορκιστεί να βοηθήσει η μια την άλλη να βρουν συζύγους. Οι προσπάθειές τους είχαν ως αποτέλεσμα τον επιτυχημένο γάμο της Άναμπελ με τον κύριο Σάμιον Χαντ πριν από μόλις δύο μήνες. Τώρα η Λίλιαν ήταν η επόμενη στη σειρά. Μέχρι στιγμής, όμως, δεν είχαν σαφή ιδέα ούτε για το ποιον θα έπρεπε να «τυλίξουν» ούτε πώς θα κατάφερναν κάτι τέτοιο.

«Φυσικά και θα σας επιτρέψω να δοκιμάσετε το άρωμα», είπε η Λίλιαν. «Παρόλο που ένας Θεός ξέρει τι αναμένετε να κερδίσετε απ' αυτό».

«Μα, φυσικά, θα κάνει έναν γοητευτικό δούκα να με ερωτευτεί τρελά!» απάντησε η Ντέζι.

«Έχετε προσέξει να υπάρχουν πολλοί ευγενείς που να είναι και νέοι και ελκυστικοί;» ρώτησε η Λίλιαν ειρωνικά. «Οι περισσότεροι είναι ή ανιαροί ή πολύ μεγάλοι σε ηλικία ή μοιάζουν με άλογα».

Η Ντέζι γέλασε ανάλαφρα και πέρασε το μπράτσο της γύρω από τη μέση της αδελφής της.

«Είμαι σίγουρη ότι υπάρχουν οι κατάλληλοι κύριοι εκεί έξω», της είπε. «Και σίγουρα θα τους βρούμε».

«Μα πώς μπορείτε να είστε τόσο σίγουρη;» γκρίνιαξε η Λίλιαν.

Η Ντέζι της έριξε ένα πονηρό βλέμμα και είπε: «Επειδή έχουμε τη μαγεία με το μέρος μας».

Κεφάλαιο 1

Στόνι Κρος, Χαμπσάιρ

«*Ο* ι Μπόουμαν έχουν φτάσει», ανακοίνωσε η λαίδη Ολίβια Σόου από την πόρτα του δωματίου μελέτης, όπου ο μεγαλύτερος αδελφός της καθόταν πίσω από το γραφείο του χωμένος σε στοίβες λογιστικών βιβλίων. Ο απογευματινός ήλιος περνούσε μέσα από τα μακριά, ορθογώνια, στολισμένα με βιτρό παράθυρα, τα μόνα διακοσμητικά στοιχεία στο αυστηρό δωμάτιο με την επένδυση από ξύλο τριανταφυλλιάς.

Ο Μάρκους, ο λόρδος Γουέστκλιφ, σήκωσε τα καστανά του μάτια από τα χαρτιά του και με μια βλοσυρή έκφραση που έκανε τα σκούρα φρύδια του να σμιξουν είπε: «Τώρα θα αρχίσει το πανδαιμόνιο!»

Η Ολίβια γέλασε. «Υποθέτω ότι αναφέρεστε στις κοπέλες; Δεν είναι δα και τόσο κακές, έτσι δεν είναι;»

«Είναι ακόμα χειρότερες», δήλωσε συνοπτικά ο Μάρκους, και το συνοφρύωμά του φάνηκε να βαθαίνει, βλέποντας ότι ο προσωρινά ξεχασμένος κονδυλοφόρος είχε αφήσει έναν μεγάλο λεκέ από μελάνι πάνω στα κατά τα άλλα άψογα δάχτυλά του.

«Ακόμα δυο κακομαθημένες νεαρές γυναίκες τις οποίες θα πρέπει να συναντήσω. Ιδιαίτερα η μεγαλύτερη».

«Μα μην ξεχνάτε ότι είναι Αμερικανίδες», παρατήρησε η Ολίβια. «Δεν νομίζετε ότι είναι δίκαιο να είμαστε λιγάκι πιο επιεικείς μαζί τους, έτσι δεν είναι; Δύσκολα θα μπορούσε να περιμένει κάποιος από αυτές να γνωρίζουν κάθε λεπτομέρεια της ατελείωτης λίστας των κοινωνικών κανόνων της σειράς μας—»

«Θα μπορούσα να είμαι επιεικής μαζί τους όσον αφορά τις λεπτομέρειες», τη διέκοψε ο Μάρκους απότομα. «Όπως γνωρίζετε, δεν πρόκειται να σχολιάσω το υψωμένο δαχτυλάκι της δεσποινίδας Μπούμαν καθώς κρατάει το φλιτζάνι της. Αυτό που θεωρώ εξοργιστικό είναι τα δείγματα συμπεριφοράς τους που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ανάρμοστα σε κάθε γωνιά του πολιτισμένου κόσμου».

Ποια δείγματα συμπεριφοράς; σκέφτηκε η Λίβια, μπαίνοντας στο γραφείο, ένα δωμάτιο που συνήθως δεν της άρεσε, γιατί της υπενθύμιζε έντονα τον πατέρα της, που είχε φύγει πια από τη ζωή.

Καμία ανάμνηση που είχε από αυτόν, τον όγδοο κόμη του Γουέστκλιφ, δεν ήταν ευτυχισμένη. Ο πατέρας τους ήταν ένας σκληρός άνθρωπος, ο οποίος δεν είχε αγαπήσει ποτέ κανέναν. Η Λίβια ένιωθε ότι κάθε φορά που έμπαινε σε ένα δωμάτιο έμοιαζε να στερεί ακόμα και το οξυγόνο με την παρουσία του. Όλα και όλοι στη ζωή του είχαν απογοητεύσει τον κόμη. Από τους τρεις απογόνους του, μόνο ο Μάρκους είχε, κατά τη γνώμη του, φτάσει κοντά στην τήρηση των αυστηρών προτύπων του, μιας και ανεξάρτητα από τις τιμωρίες που είχε επιβάλει ο κόμης, ή από το πόσο ανέφικτες ήταν οι απαιτήσεις του ή άδικες οι κρίσεις του, ο Μάρκους δεν είχε παραπονεθεί ποτέ.

Η Λίβια και η αδελφή της η Αλίν ένιωθαν δέος για τον μεγαλύτερο αδελφό τους, του οποίου η συνεχής αγωνία για αριστεία τον οδήγησε να παίρνει πάντα τους ψηλότερους βαθμούς στο σχολείο, να σπάει όλα τα ρεκόρ στα αθλήματα που επέλεγε και να κρίνει τον εαυτό του πολύ σκληρότερα απ' ό,τι θα έκανε γι' αυτόν

οποιοσδήποτε άλλος. Ο Μάρκους ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσε να δαμάσει εύκολα ένα άλογο, να χορέψει καντρίλιες, να δώσει διάλεξη για μια μαθηματική θεωρία, να περιποιηθεί ένα τραύμα και να επιδιορθώσει τον τροχό μιας άμαξας. Ωστόσο, καμία από τις πάμπολλες επιτυχίες του δεν είχε κερδίσει ποτέ έναν έπαινο από τον πατέρα τους.

Εκ των υστέρων, η Λίβια συνειδητοποίησε ότι η πρόθεση του κόμη ήταν να μην αφήσει κανένα ίχνος τρυφερότητας ή συμπόνιας στον χαρακτήρα του μοναδικού γιου του. Και φάνηκε ότι για λίγο τα είχε καταφέρει. Ωστόσο, μετά τον θάνατό του πριν από πέντε χρόνια, ο Μάρκους αποδείχτηκε ότι ήταν πολύ διαφορετικός από εκείνον που τον είχε αναθρέψει. Η Λίβια και η Αλίν είχαν ανακαλύψει ότι ο μεγαλύτερος αδελφός τους δεν ήταν ποτέ πολύ απασχολημένος για να τις ακούσει και ότι, όσο ασήμαντα κι αν ήταν τα προβλήματά τους, εκείνος φαινόταν πάντα έτοιμος να βοηθήσει. Ήταν συμπαθητικός, στοργικός και έδειχνε πάντα κατανόηση για όλα όσα τις απασχολούσαν, κάτι που στο μυαλό της Λίβια έμοιαζε να είναι ένα μικρό θαύμα, μιας και για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, εκείνες δεν είχαν προσέξει καμία από αυτές τις ιδιότητές του.

Φυσικά, αν η Λίβια ήθελε να είναι ειλικρινής, ο Μάρκους ήταν επίσης λίγο αυταρχικός. Καλά... όχι λίγο, πολύ αυταρχικός. Όσον αφορούσε εκείνους που αγαπούσε, ο Μάρκους δεν είχε κανέναν ενδιασμό στο να προσπαθεί να τους αναγκάζει έμμεσα να κάνουν αυτό που εκείνος πίστευε ότι ήταν το καλύτερο γι' αυτούς. Φυσικά, αυτό δεν ήταν κι ένα από τα πιο γοητευτικά χαρακτηριστικά του. Και αν η Λίβια επρόκειτο να μιλήσει για τα ελαττώματά του, θα έπρεπε επίσης να παραδεχτεί ότι ήταν πολύ ενοχλητικό το ότι ο Μάρκους πίστευε ότι είχε πάντα δίκιο.

Χαμογελώντας τρυφερά στον χαρισματικό αδελφό της, η Λίβια αναρωτήθηκε πώς μπορούσε να τον λατρεύει τόσο πολύ, όταν

εκείνος έφερε τόσο έντονα τη φυσική σφραγίδα του πατέρα τους. Ο Μάρκους είχε τα ίδια σκληρά χαρακτηριστικά, το ευρύ μέτωπο και το φαρδύ, λεπτό στόμα. Είχε τα ίδια πυκνά, κατάμαυρα μαλλιά, την ίδια έντονα χαραγμένη, φαρδιά μύτη και το ίδιο θεληματικό τετράγωνο πηγούνι. Ο συνδυασμός των χαρακτηριστικών του ήταν περισσότερο εντυπωσιακός παρά όμορφος... αλλά ήταν ένα πρόσωπο που προσέλκυε εύκολα τις γυναίκες. Σε αντίθεση με τον πατέρα τους, όμως, τα μαύρα μάτια του Μάρκους συχνά άστραφταν από γέλιο: στο τόσο ιδιαίτερο χαμόγελό του, τα κάτασπρα δόντια του έκαναν το μελαμψό πρόσωπό του να αστράφτει.

Στηριζόμενος πίσω στην καρέκλα του, ο Μάρκους έδωσε τα δάχτυλά του μαζί και τα στήριξε στη σκληρή επιφάνεια του στομαχιού του. Εκείνο το απόγευμα του Σεπτέμβρη ήταν ασυνήθιστα ζεστό, έτσι ο Μάρκους είχε αφαιρέσει το σακάκι του και είχε σηκώσει τα μανίκια του, αποκαλύπτοντας τα μυώδη, ελαφρώς τριχωτά μπράτσα του. Δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλός, μάλλον μεσαίου ύψους, και σε εξαιρετικά καλή φόρμα, ένας άντρας με την ισχυρή διάπλαση ενός συστηματικού αθλητή.

Πρόθυμη να ακούσει περισσότερα σχετικά με τις προαναφερθείσες συμπεριφορές της κακοαναθρεμμένης δεσποινίδας Μπόουμαν, η Λίβια έσκυψε πάνω στην άκρη του γραφείου και κοίταξε τον Μάρκους στα μάτια.

«Αναρωτιέμαι τι έκανε η δεσποινίς Μπόουμαν για να σας προσβάλει έτσι», του είπε δυνατά. «Πείτε μου, Μάρκους. Αλλιώς η φαντασία μου σίγουρα θα δημιουργήσει κάτι πολύ πιο σκανδαλώδες απ' ό,τι η φτωχή δεσποινίς Μπόουμαν είναι ικανή να κάνει».

«Η φτωχή δεσποινίς Μπόουμαν;» αναρωτήθηκε ο Μάρκους. «Μη με ρωτάτε, Λίβια. Δεν έχω το δικαίωμα να το συζητήσω».

Όπως οι περισσότεροι άντρες, ο Μάρκους δεν φάνηκε να καταλαβαίνει ότι τίποτα δεν πυροδοτεί τις φλόγες της περιέργειας

μιας γυναίκας πιο βίαια από ένα θέμα που κάποιος δεν είναι ελεύθερος να το συζητήσει.

«Ελάτε, λοιπόν, Μάρκους», τον διέταξε η Λίβια. «Αλλιώς θα σας κάνω να υποφέρετε με οποιονδήποτε τρόπο».

Ένα από τα φρύδια του ανυψώθηκε και ένα σαρδόνιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

«Δεδομένου ότι οι Μπόουμαν έχουν ήδη φτάσει, αυτή η απειλή είναι περιττή».

«Τότε θα κάνω μια εικασία. Μήπως είδατε τη δεσποινίδα Μπόουμαν με κάποιον; Επέτρεψε σε κάποιον κύριο να τη φιλήσει... ή κάτι χειρότερο;»

Ο Μάρκους της απάντησε με ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο.

«Σχεδόν χειρότερο. Και εξάλλου, μια ματιά σ' αυτή, και οποιοσδήποτε άνθρωπος που έχει τα λογικά του θα έτρεχε ουρλιάζοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση».

Νιώθοντας ότι ο αδελφός της ήταν πολύ σκληρός με τη Λίλιαν Μπόουμαν, τον κοίταξε και του είπε:

«Είναι ένα πολύ όμορφο κορίτσι, Μάρκους».

«Η όμορφη εμφάνιση δεν αρκεί για να αντισταθμίσει τα ελαττώματα του χαρακτήρα της».

«Τα οποία είναι;»

Ο Μάρκους άφησε να του ξεφύγει ένα γέλακι, ένας αχνός ήχος, σαν να ήταν ολοφάνερο ότι τα σφάλματα της δεσποινίδας Μπόουμαν ήταν πολύ προφανή για να απαιτούν απαρίθμηση.

«Της αρέσει να χειραγωγεί και να εκμεταλλεύεται τους άλλους».

«Μα και εσένα σου αρέσει να χειραγωγείς τους άλλους, γλυκέ μου», μουρμούρισε η Λίβια.

Εκείνος αγνόησε το σχόλιο της αδελφής του. «Είναι και αυταρχική».

«Όπως και εσείς».

«Είναι αλαζονική».

«Και εσείς επίσης», είπε έντονα η Λίβια.

Ο Μάρκους την κοίταξε έντονα.

«Νόμιζα ότι συζητούσαμε τα σφάλματα της δεσποινίδας Μπούμαν, όχι τα δικά μου».

«Αλλά φαίνεται ότι έχετε τόσο πολλά κοινά χαρακτηριστικά», διαμαρτυρήθηκε η Λίβια με ένα δήθεν αθώο ύφος ενώ τον κοίταζε να τοποθετεί την πένα του πλάι στις άλλες πένες ευθυγραμμίζοντάς τη με τις άλλες που βρίσκονταν στο γραφείο του. «Σχετικά με την ανάρμοστη συμπεριφορά της – λέτε ότι δεν την πιάσατε σε μια ενοχοποιητική κατάσταση;»

«Όχι, δεν είπα κάτι τέτοιο. Είπα μόνο ότι δεν ήταν μαζί με έναν κύριο».

«Μάρκους, δεν έχω χρόνο για τέτοιες κουβέντες», είπε με ανυπομονησία η Λίβια. «Πρέπει να καλωσορίσω τους Μπούμαν –και εσείς το ίδιο–, αλλά πριν φύγουμε από αυτό το δωμάτιο, σας ζητώ να μου πείτε τι σκανδαλώδες πράγμα έκανε η δεσποινίς Μπούμαν!»

«Είναι κάτι πολύ γελοίο για να το αναφέρουμε».

«Έχει υπεϋσεί κανένα άλογο σαν άντρας, με τα πόδια ανοιχτά; Κάπνισε κανένα πούρο; Κολύμπησε γυμνή σε καμιά λίμνη;»

«Όχι, όχι κάτι τέτοιο».

Εκνευρισμένος, ο Μάρκους πήρε στα χέρια του ένα στερεοσκόπιο που βρισκόταν στη γωνία του γραφείου – ένα δώρο γενεθλίων που είχε σταλεί από την αδελφή τους την Αλίν, που ζούσε τώρα με τον σύζυγό της στη Νέα Υόρκη. Το στερεοσκόπιο ήταν μια ολοκαίνουρια εφεύρεση, κατασκευασμένη από ξύλο σφενδάμου και γυαλί. Όταν κάποιος τοποθετούσε μια στερεοσκοπική κάρτα –μια διπλή φωτογραφία– στη σχισμή μπροστά από τον φακό, η εικόνα εμφανιζόταν τρισδιάστατη. Το βάθος και η

λεπτομέρεια των στερεοσκοπικών φωτογραφιών ήταν καταπληκτικά... τα κλαδιά ενός δέντρου έμοιαζαν σαν να μπορούσαν να ακουμπήσουν τη μύτη του θεατή και ένα ορεινό χάσμα φαινόταν τόσο ρεαλιστικό, που ένιωθε ότι θα έπεφτε και θα σκοτωνόταν ανά πάσα στιγμή. Ανυψώνοντας το στερεοσκόπιο στα μάτια του, ο Μάρκους εξέτασε την άποψη του Κολοσσαίου στη Ρώμη με αδικαιολόγητη συγκέντρωση.

Ακριβώς τη στιγμή που η Λίβια επρόκειτο να εκραγεί από ανυπομονησία, ο Μάρκους μουρμούρισε:

«Είδα τη δεσποινίδα Μπόουμαν να παίζει μπέιζμπολ φορώντας μόνο τα εσώρουχά της».

Η Λίβια τον κοίταξε ανέκφραστη.

«Μπέιζμπολ; Εννοείτε το παιχνίδι με τη δερμάτινη σφαίρα και το επίπεδο ρόπαλο;»

Το στόμα του Μάρκους σφίχτηκε ανυπόμονα.

«Συνέβη κατά την τελευταία επίσκεψή της εδώ. Η δεσποινίς Μπόουμαν και η αδελφή της έπαιζαν με τις φίλες τους σ' ένα λιβάδι στη βορειοδυτική άκρη του κτήματος, όταν ο Σάιμον Χαντ κι εγώ έτυχε να κάνουμε ιππασία σ' εκείνη την περιοχή. Και τα τέσσερα κορίτσια φορούσαν μόνο τα εσώρουχά τους – ισχυρίστηκαν δε ότι ήταν δύσκολο να παίξουν μπέιζμπολ με τις βαριές φούστες τους. Η εικασία μου είναι ότι θα είχαν βρει οποιαδήποτε δικαιολογία για να τρέχουν ημίγυμνες. Οι αδελφές Μπόουμαν είναι ηδονίστριες».

Η Λίβια είχε βάλει το χέρι της πάνω από το στόμα της σε μια όχι πολύ επιτυχημένη προσπάθεια να καταπνίξει τα γέλια της.

«Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεν το αναφέρατε ποτέ πριν από τώρα!»

«Θα επιθυμούσα ιδιαίτερα να το ξεχάσω», απάντησε ο Μάρκους με θλίψη, κατεβάζοντας το στερεοσκόπιο. «Ένας Θεός ξέρει πώς θα

συναντήσω το βλέμμα του Τόμας Μπόουμαν ενώ η ανάμνηση της μισοντυμένης κόρης του είναι ακόμα φρέσκια στο μυαλό μου».

Η Λίβια ένιωθε να διασκεδάζει αφάνταστα καθώς κοίταζε τις έντονες γραμμές του προφίλ του αδελφού της. Δεν της είχε ξεφύγει ότι ο Μάρκους είχε πει «κόρη», όχι «κόρες» – κάτι που την έκανε να σκεφτεί ότι εκείνος ίσως να μην είχε καν παρατηρήσει τη μικρότερη αδελφή. Αυτή στην οποία είχε επικεντρωθεί η προσοχή του ήταν η Λίλιαν.

Γνωρίζοντας τον Μάρκους, η Λίβια θα περίμενε να είχε διασκεδάσει με το περιστατικό. Αν και ο αδελφός της διέθετε μια ισχυρή αίσθηση ηθικής, δεν ήταν ούτε κατά διάνοια πουριτανός, και σίγουρα διέθετε μια έντονη αίσθηση του χιούμορ. Παρόλο που ο Μάρκους δεν είχε ποτέ μια σταθερή ερωμένη, η Λίβια είχε ακούσει τις φήμες για μερικούς διακριτικούς δεσμούς – ακόμα και κάποιες ότι ο εξωτερικά καθωσπρέπει κόμης ήταν ιδιαίτερα περιπετειώδης στην κρεβατοκάμαρα. Αλλά για κάποιο λόγο ο αδελφός της είχε ενοχληθεί από αυτή τη νεαρή καστανόμαλλα κοπέλα με τους άκομψους τρόπους και τα νεοαποκτηθέντα χρήματα. Πολύ έξυπνα, η Λίβια είχε την αίσθηση ότι η έλξη της οικογένειας Μάρσοντεν για τους Αμερικανούς ίσως να ήταν αλήθεια και για τον Μάρκους – άλλωστε, η Αλίν είχε παντρευτεί και εκείνη έναν Αμερικανό, ενώ η ίδια μόλις είχε παντρευτεί τον Γκίντεον Σόου της γνωστής οικογένειας Σόου της Νέας Υόρκης.

«Ήταν τρομερά σαγηνευτική με τα εσώρουκά της;» ρώτησε η Λίβια πονηρά.

«Ναι», απάντησε ο Μάρκους χωρίς να το σκεφτεί και στη συνέχεια κατσούφιασε. «Θέλω να πω, όχι. Δηλαδή, δεν την κοίταξα αρκετά για να εκτιμήσω τις χάρες της. Αν δηλαδή έχει κάποιες».

Η Λίβια δάγκωσε το εσωτερικό του κάτω χείλους της για να κρατήσει το γέλιο της.

«Μα ελάτε, Μάρκους... Είστε ένας υγιής άνθρωπος τριάντα πέντε ετών και δεν ρίξατε ούτε μια κρυφή ματιά στη δεσποινίδα Μπόουμαν καθώς στεκόταν εκεί φορώντας μόνο τα εσώρουχά της;»

«Δεν κρυφοκοιτάζω, Λίβια. Ρίχνω μια καλή ματιά σε κάτι, ή δεν το κάνω καθόλου. Το κρυφοκοίταγμα είναι μόνο για τα παιδιά ή τους ανώμαλους».

Η κοπέλα του έριξε μια δήθεν βαθιά συμπονετική ματιά.

«Λοιπόν, είναι τρομερά λυπηρό που χρειάστηκε να υπομείνετε μια τέτοια δύσκολη εμπειρία. Μπορούμε μόνο να ελπίζουμε ότι η δεσποινίς Μπόουμαν θα παραμείνει πλήρως ντυμένη στη διάρκεια αυτής της επίσκεψης, για να μη σοκάρει τις εκλεπτυσμένες ευαισθησίες σας για άλλη μια φορά».

Η απάντηση του Μάρκους στην κοροϊδία της ήταν ένα έντονο συνοφρύωμα.

«Αμφιβάλλω ότι θα γίνει κάτι τέτοιο».

«Εννοείτε πως αμφιβάλλετε ότι θα παραμείνει πλήρως ντυμένη ή μήπως αμφιβάλλετε ότι θα σας σοκάρει;»

«Φτάνει, Λίβια», γρύλισε εκείνος, και η κοπέλα χαχάνισε.

«Ελάτε, πρέπει να πάμε και να καλωσορίσουμε τους Μπόουμαν».

«Δεν έχω χρόνο για αυτό», είπε ο Μάρκους κοφτά. «Καλωσορίστε τους εσείς και δικαιολογήστε με».

Η Λίβια τον κοίταξε με έκπληξη. «Ω, μα αλήθεια, Μάρκους, δεν πρόκειται να... ω, μα πρέπει να έρθετε! Δεν ήσαστε ποτέ ως τώρα τόσο αγενής».

«Θα επανορθώσω αργότερα. Για τον Θεό, πρόκειται να είναι εδώ για έναν μήνα περίπου – θα έχω άφθονες ευκαιρίες να τους εξευμενίσω αργότερα. Αλλά το να μιλώ για αυτό το κορίτσι μου έχει χαλάσει τη διάθεση, και τώρα η σκέψη του να είμαι στο ίδιο δωμάτιο μαζί της με εκνευρίζει αφάνταστα».

Κουνώντας ελαφρά το κεφάλι της, η Λίβια τον κοίταξε έντονα και με έναν διερευνητικό τρόπο που καθόλου δεν του άρεσε.

«Χμμ. Σας έχω δει να συναναστρέφεστε ανθρώπους που ξέρω ότι δεν σας αρέσουν και πάντα καταφέρνετε να είστε πολιτισμένος – ειδικά όταν θέλετε κάτι από αυτούς. Αλλά για κάποιο λόγο η δεσποινίς Μπόουμαν σας προκαλεί υπερβολικά. Κι έχω μια θεωρία για το γιατί».

«Ω!» Μια ανεπαίσθητη πρόκληση άστραψε στα μάτια του. «Το σκέφτομαι ακόμα. Θα σας ενημερώσω όταν έχω καταλήξει σε οριστικό συμπέρασμα. Θεέ μου, βόηθα με! Απλά πηγαίνετε, Λίβια, και καλωσορίστε τους επισκέπτες».

«Ενώ εσύ τρυπώνεις σε αυτό το δωμάτιο σαν την αλεπού που τρέχει να κρυφτεί;»

Ο Μάρκους σηκώθηκε και της έδειξε με το χέρι την πόρτα. «Θα φύγω από το πίσω μέρος του σπιτιού, και μετά θα πάω μια μεγάλη βόλτα με το άλογο».

«Πόση ώρα θα λείψεις;»

«Θα επιστρέψω εγκαίρως για να αλλάξω για το δείπνο».

Η Λίβια άφησε έναν εκνευρισμένο αναστεναγμό. Το δείπνο αυτό το βράδυ θα ήταν σίγουρα μια ανιαρή και δύσκολη υπόθεση. Ήταν το πρελούδιο της πρώτης επίσημης ημέρας του πάρτι, που θα ξεκινούσε ουσιαστικά την επομένη. Οι περισσότεροι από τους φιλοξενούμενους είχαν ήδη φτάσει, περίμεναν όμως μερικούς ακόμα να φτάσουν σύντομα.

«Καλύτερα να μην αργήσετε», τον προειδοποίησε. «Όταν συμφώνησα να παραστήσω την οικοδέσποινα στο πάρτι σου, δεν το έκανα με την προϋπόθεση να χειρίζομαι τα πάντα μόνη μου».

«Ποτέ δεν έχω καθυστερήσει», απάντησε ο Μάρκους ανέκφραστα και αποχώρησε με την προθυμία ενός άντρα που είχε ξαφνικά γλιτώσει από τη λαιμητόμο.